

Miejskie Przedszkole Nr 3 im. Jana Brzechwy

w Sochaczewie

Wiek przedszkolny to okres wzmożonej aktywności poznawczej, wyrażającej się silną potrzebą intelektualną wrażeń, dużym napięciem emocjonalnym i potrzebą działania. Zadaniem wychowania przedszkolnego jest zatem stworzenie sytuacji, w których dziecko znalazłoby zaspokojeni tych potrzeb. Nauczyciele, aby osiągnąć jak najlepsze efekty swojej pracy wykorzystują nowoczesne metody pracy.

Metody stosowane w naszym przedszkolu

Metody czynne

- metoda samodzielnych doświadczeń
- metoda kierowania własną działalnością dziecka
- metoda zadań stawianych dziecku

Metody oglądowe

- obserwacja i pokaz
- osobisty przykład nauczyciela
- udostępnianie sztuki – dzieła plastyczne, przedstawienia teatralne, ilustrowane artystycznie utwory literackie, koncerty muzyczne

Metody słowne

- rozmowy,
- opowiadania,
- zagadki,
- objaśnienia i instrukcje,
- sposoby społecznego porozumiewania się,
- metody żywego słowa,

Metody aktywizujące

- burza mózgów
- metoda projektów
- gry dydaktyczne

Ponadto codzienną praktykę pedagogiczną wzbogacamy o nowatorskie metody nauczania:

Czynnościowe nauczanie matematyki wg koncepcji prof. Edyty Gruszczyk - Kolczyńskiej:

Celem tej metody jest wspomaganie rozwoju umysłowego dzieci, zwłaszcza w zakresie kształtowania pojęć matematycznych, ćwiczenie odporności emocjonalnej dziecka oraz budowanie pozytywnego obrazu samego siebie. Metoda E. Gruszczyk - Kolczyńskiej sprzyja również stymulowaniu uzdolnień matematycznych u dzieci, dobrze przygotowuje do nauki matematyki w szkole. Okres przedszkolny to czas otwierania się dziecięcych oczu na świat, czas poznawania i doświadczania. To także okres wielkich możliwości, które wymagają odpowiedniej stymulacji i bodźców potrzebnych do kształtowania czynności umysłowych. W edukacji matematycznej ważne jest, aby mieć świadomość tego, w jaki sposób dzieci uczą się. Najważniejsze są osobiste doświadczenia. Stanowią one budulec, z którego dziecko tworzy pojęcia i umiejętności, rozwija myślenie, hartuje dziecięcą odporność. W trakcie tych doświadczeń dziecko powinno mówić, tzn. słownie określać swoje spostrzeżenia, sens wykonywanych czynności i przewidywane skutki. Mówienie o wykonywanych czynnościach sprzyja koncentracji uwagi i pomaga dziecku dostrzec to, co ważne.

Kinezyjologia edukacyjna Paula Dennisona:

Metoda ta wspomaga proces uczenia się poprzez ruch. Ćwiczenia zaproponowane przez autora metody poprawiają koncentrację i pozwalają jednocześnie uruchomić obie półkule mózgowe. Dzięki nim można rozciągać mięśnie i niwelować ich napięcie, co pozwala mózgowi wykorzystywać całą energię do przyswajania nowych informacji, czyli uczenia się. Ćwiczenia dr Denisona angażują między innymi obie strony ciała, skoordynowane ruchy gałek ocznych, rąk i nóg, co równomiernie uaktywnia obie półkule.

Pedagogika zabawy „Klanza”

Pedagogika ta włącza do nauczania i wychowania metody kreatywne, aktywizujące, pobudzające emocje i wyobraźnię z przełożeniem ich na takie sytuacje, w których uczestnik grupy może bez lęku rozwijać swoje najlepsze strony.

Proponuje zabawy i gry, które:

- zapewniają dobrowolność uczestnictwa,
- wykluczają rywalizację,
- dają możliwość komunikowania się poprzez ruch, słowo, plastykę, oraz inne środki wyrazu.

Głównym atrybutem wykorzystywanym w pracy opisywaną metodą jest duża, kolorowa chusta, która przyciąga uwagę dzieci, ożywia je i daje im wiele radości, uśmiechu. Pomaga dzieciom zapomnieć o strachu i poznać lepiej innych uczestników zabawy. Jest ona wspaniałym środkiem do rozbudzenia dziecięcej wyobraźni, kiedy staje się balonem, wiatrem, łodzią, siecią rybacką oraz tym wszystkim, o czym tylko można pomarzyć. Możliwości jej zastosowania są nieograniczone, dlatego staje się ona dowodem na to, że im prostsze formy i pomoce, tym lepsza zabawa.

Metoda Carla Orffa

Głównym celem i zadaniem tej metody jest wyzwolenie u dzieci tendencji do samoekspresji i rozwijania inwencji twórczej. Zdaniem C. Orffa muzyka rodzi się z mowy, ruchu i gestu. Wykorzystane i przetworzone na język muzyczny powinno być to, co dziecku najbliższe: słowo, gest, ruch. Zaspokojenie potrzeby ruchu w formie dobranej przez samo dziecko, daje okazję do rozładowania napięć emocjonalnych, do ich odreagowania.

Metoda ruchowej ekspresji twórczej R. Labana

U podstaw tej metody leży naturalna ruchliwość i naturalny styl motoryki dziecka. Pozwala ona na posługiwanie się różnymi formami ruchu i ekspresji jak: ćwiczenia muzyczno- ruchowe, zabawy, taniec, opowieść ruchowa, inscenizacja, improwizacja ruchowa, pantomima, sceny dramatyczne. W metodzie uwzględnia się łączenie ruchu z muzyką i rytmem dlatego często przy realizacji zadań wykorzystuje się instrumenty perkusyjne. Każdy ćwiczący wykonuje zadania ruchowe na swój sposób i wobec tego pokaz wykonania jest zbędny, schodzi na dalszy plan. Należy tylko ćwiczącym wyjaśnić, co mają robić, a sposób wykonania będzie zależał od ich inwencji twórczej, pomysłowości, fantazji oraz doświadczeń ruchowych.

Tematyka zadań ruchowych wywodzi się z pięciu zasadniczych tematów:

1. Wycucie (świadomość) własnego ciała.
2. Wycucie ciężaru i czasu.
3. Wycucie przestrzeni.
4. Rozwijanie wycucia płynności ruchu i ciężaru w przestrzeni.
5. Adaptacja ruchów własnych do ruchów partnera lub grupy.

Metoda Ruchu rozwijającego Weroniki Sherborne

Jest prosta, naturalna i możliwa do zastosowania w każdych warunkach, bez konieczności używania przyrządów. Ćwiczymy na bosy, w niskich, bezpiecznych pozycjach i bez elementu współzawodnictwa. Po intensywnym wysiłku stosujemy odpoczynek i relaks. Metoda ta nawiązuje do „języka ciała”, czyli ćwiczenia stanowią formę naszego komunikowania się z innymi. Ze względu na swą prostotę i naturalność jest to metoda dla każdego. Każdy może w niej uczestniczyć w takim zakresie, w jakim jest to dla niego możliwe. Nie ma słabych, gorszych, czy smutnych. Wszyscy są aktywni, radośni i zwycięscy. Każdemu coś się uda, każdy zostanie pochwalony i zachęcony do dalszych wysiłków.

Metoda Dobrego Startu Marty Bogdanowicz

Założeniem Metody Dobrego Startu jest jednocześnie rozwijanie funkcji językowych, funkcji spostrzeżeniowych: wzrokowych, słuchowych, dotykowych, kinetycznych (czucie ruchu) i motorycznych oraz współdziałania między tymi funkcjami, czyli integracji percepcyjno-motorycznej. Są to funkcje, które leżą u podstaw złożonych czynności czytania i pisania. Usprawnianie w tym zakresie, jak również kształtowanie lateralizacji (ćwiczenia ustalania ręki dominującej) i orientacji w prawej i lewej stronie ciała jest wskazana dla dzieci przygotowujących się do nauki czytania i pisania. Ćwiczenia prowadzą do większej harmonii psychoruchowej: wyższego poziomu rozwoju i współdziałania funkcji intelektualnych (mowy, myślenia) i instrumentalnych (spostrzeżeniowo- ruchowych). Dzięki temu dochodzi do prawidłowego wykonywania czynności ruchowych we właściwym czasie i przestrzeni, w harmonii z czynnościami poznawczymi, w tym językowymi.

Sztuka składania papieru Origami

Orgiami jest sztuką, która przede wszystkim uczy obserwacji życia. W połowie XIX w japońscy pedagodzy zwrócili uwagę na znaczenie wartości wychowawczej tej sztuki. Uznali, że kształtuje i wyrabia smak artystyczny, rozwija fantazję, zainteresowanie światem, wyrabia zręczność manualną, kształci cierpliwość i uczy organizacji pracy. Działalność manualna tak charakterystyczna dla wieku przedszkolnego znajduje możliwość realizacji także przez robienie papierowych składanek. Składanie papieru wymaga już ukształtowanej do pewnego stopnia koordynacji ruchów rąk i współpracy palców. Łamanie papieru ćwiczy umiejętność panowania nad ruchami ręki, przechodzenia od ruchów szerokich i płynnych do drobnych, oderwanych i bardziej precyzyjnych. Zajęcia te ukierunkowują spostrzegawczość, ćwiczą uwagę i wytrwałość, przyczyniają się do usprawniania koordynacji wzrokowo- ruchowej. Podczas składania modeli dzieci poznają otaczającą rzeczywistość. Odtwarzając kształt trzeba dokonać wielu operacji myślowych, wyodrębnić i scalić cechy, zapamiętać. Orgiami pomaga w utrwalaniu pojęć geometrycznych takich jak trójkąt, kwadrat, połowa. W toku działania dziecko ujawnia swoje możliwości, pomysłowość i wyzwała aktywność. Nauczyciel musi dokładnie pokazać, objaśnić kolejne etapy, a następnie pomagać dziecku w kolejnych fazach składania. Zadania muszą być dostosowane do możliwości manualnych i technicznych przedszkolaka. Wszystkie figurki są wykonywane zgodnie z instrukcją, ale ich zdobienie, sposób wykończenia pozostawiamy pomysłowości i twórczej inwencji dziecka.

Zabawy badawcze, doświadczenia, obserwacje przyrodnicze

Naturalną metodą poznawczą stosowaną przez dzieci w wieku przedszkolnym jest aktywność badawcza, występuje ona w dwóch postaciach. Pierwsza to samodzielne odkrywanie. Dziecko ma tu pełną swobodę działania, samo wyznacza sobie tempo i czas pracy, ale jednocześnie jest to uczenie się drogą prób i błędów, w którym narażone jest ono na wiele trudności i porażek. Drugi sposób odbywa się pod kierunkiem nauczyciela. Nauczyciel zajmuje tu rolę inicjatora sytuacji, prowokuje do stawiania pytań, udostępnia stosowne metody i pomoce badawcze, ukierunkowuje go podczas badań i eksperymentowania.

Techniki parateatralne

Drama, Techniki zmiany ról, Pantomima, Teatrzyk kukielkowy, pacynkowy, zabawy paluszkowe.

Aktywność twórcza dziecka jest jego naturalną potrzebą biologiczną którą można wykorzystać tworząc odpowiednie sytuacje edukacyjne.

Teatr ma ogromne walory kształcące, wychowawcze oraz terapeutyczne. Uczy poczucia współodpowiedzialności, samodyscypliny, koncentracji uwagi, radzenia sobie z sytuacją stresową, ćwiczy pamięć oraz daje satysfakcję z wykonanej pracy. Jest odpowiedni dla dzieci uzdolnionych, gdyż umożliwia rozwijanie ich predyspozycji, jak też dla dzieci mających różne trudności, powoduje wzrost wiary we własne możliwości.

Metoda aktywnego słuchania muzyki Batii Strauss

Metoda polega na przybliżeniu dzieciom muzyki klasycznej. Słuchanie muzyki tą metodą integruje różne formy aktywności: granie, tańczenie, mówienie krótkich wierszy lub wyliczanek, rytmiczne powtarzanie prostych gestów, próby śpiewania linii melodycznych słuchanych utworów, czy też rytmiczne snucie dowolnej opowieści. Największą radością dzieci jest, gdy mogą obcować z muzyką, aktywnie wchodząc w różne role (dyrygent, muzyk) przy użyciu różnych rekwizytów (instrumenty, pałeczki, krążki). Wychowankowie działają, słuchając muzyki, poznają dzieło, doświadczają jego dynamiki, tempa, rytmu i przeżywają „na sobie”, reagując ruchem, słowem. Zajęcia takie nie nużą, bo dzieci chcą wielokrotnie słuchać utworu, ponieważ za każdym razem mogą być w innej roli, grać na innym instrumencie, zmieniać rekwizyt czy partnera w tańcu. Zajęcia budzą u dzieci zainteresowanie „co się wydarzy”, wyzwalają radość i zaangażowanie w zabawę, jak i rozbudzają ciekawe pomysły twórczych rozwiązań podczas muzyki. Uczestnicy przyswajają zasady współdziałania, przestrzegania ustalonych reguł, ćwiczą koncentrację.

